

get en Finantslov, der paa de egentlige Udgiftsparagrafer gav $4\frac{1}{5}$ Million mere end Gjennemsnittet af Tenaaret 1875—76 til 1879—80, og $2\frac{1}{5}$ Million mere end Gjennemsnittet af de 5 følgende Aar og $3\frac{1}{5}$ Million mere end Gjennemsnittet af Tenaaret 1875—1885 — $3\frac{1}{5}$ Million! Saadan en Finantslov tilbød man paa disse Paragrafer og paa § 27 samme Beløb som Landstthinget. Men uagtet dette vilde Landstthinget — uden i den Henseende at være modsat Regjeringen — ikke være med til blot 14 Dages Forlængelse af Overveielserne for at finde de endelige Former, under hvilke man kunde fortsætte de lovlige Tilstande her i Landet. Og naar man lægger Mærke til, hvorledes Ministeren har stillet sig under disse Forhandlinger om den midlertidige Finantslov her og i Landstthinget, saa ser man, at naar det gik i Stykker i Fællesudvalget, saa at de 14 Dage ikke kom til Veie, og vi naaede ud i det tomme Rum, saa var det efter hele den Politikk, som Ministeriet naturligtvis havde i sin Plan, da det bad om at blive efter forrige Valg. Det er Finantsministerens Skyld, det er ikke Grundlovens, men Finantsministerens. Ligejaa sikkert som det var Finantsministerens 1877—78 og 81—82, ligejaa sikkert er det hans Skyld, at vi i Fjor den 1ste April stod i det tomme Rum. Herfra hød man en midlertidig Finantslov, som den var vedtaget 18 Gange før, som Folkethinget og Landstthinget 18 Gange har været enige om uden Indbending, man tilbød den, og Folkethingets Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), yttrede endog paa Thingets Vegne, at man var villig til paa senere Stadier at forhandle baade Form og Ordhold. Men saa Landstthinget! Forhandlingerne kunne ikke trykkes fra Dag til Dag, ja, den Gang kunde de vel endnu, for der var da endnu nogen Tid, men senere ikke! Man gik op i Landstthinget, Finantsministeren fulgte med. Havde han et Ord tilovers for Vedtagelse af Forslaget, da Landstthingets Ordfører stod paa Forslagets Forfættelse? Tror Noget, naar Finantsministeren staar her og truer med Landstthinget, saaledes som han allerede gjorde det en af de foregaaende Dage, da han begyndte at tage Ordet i Arbejdsløshedsagen — efter min Opfattelse truede han allerede da med Landstthingets Holdning — at det er kommet saa vidt med Finantsministeren, at han i den Grad er undergoven en vis Landstthingsmand og hans Indflydelse, at naar denne har sagt et Par Sætninger, tør Finantsministeren ikke sige Noget derimod, men maa bestedentie stille? Jeg tror ikke derpaa. Det kan

maaske være galt nok, og jeg vil sige, at siden Ministeren tror sig stærkt over for Folkethinget, skjøndt hans Styrke ikke bestaar i at kunne udrette Noget med Folkethinget, er han maaske i Virkeligheden lige saa svag i Landstthinget, som han er det her. Jeg veed det ikke. Jeg har imidlertid den Tro, at havde Finantsministeren den Gang sagt: Jeg ønsker, at den Midlertidige skal vedtages saaledes, som den er kommen fra Folkethinget. Vi nærme os stærkt den 1ste April, og der er i hundredevis Uenighedspunkter paa Finantsloven, tænkt paa det, Landstthing! Lad os ikke komme ud i Ufæret, lad os ikke komme ud paa Ulovlighedernes vilde Veie, thi vi vide ikke, hvad det kan føre til — saa havde det hjulpet, ja formodentlig vilde det have hjulpet, selv om han kun havde sagt en Sjettedel deraf. Men skulde dette ikke have hjulpet, behøvede han jo blot at sige til: Lyde De mig ikke, gaar jeg min Veien inden Aften! Man kan være sikker paa, at selv de Streste i Landstthinget til Kamp paa Kniven mod Folkethinget og mod Grundlovens af de Øvrige anerkendte Bestemmelser, vilde ikke have magtet Noget imod det almindelige Duffe i Landstthinget om at beholde deres kjære Finantsminister. Derfor siger jeg, at det er Finantsministerens Skyld. Han har taget sig sit Ansvar for let, for ikke at bruge et stærkere Ord. Han, der skal være Mægleren imellem Folkethinget og Landstthinget, og derfor efter Grundloven og efter de paagjældende Things Forretningsorden har Ret til at følge Sagerne og tage Ordet i ethvert Thing, saa tidt han vil, har taget sig sit Ansvar lige overfor Grundloven og sit høie Embede for let hver Dag, han uden at sige et Ord dertil lod Landstthinget slaa den lovlige Bewilling, som var vedtaget i Folkethinget i den gamle anerkendte Stikkelse, ihjel. Vi mødte atter nogle Timer før Finantsaarets Udlob Kl. $2\frac{1}{2}$ i Landstthinget med en ny „Midlertidig“, men af samme Indhold, et nyt Forslag, vedtaget i den gamle 35 Aar godkjendte Form, og den Gang sagde Ordføreren her endnu udførligere og omhyggeligere, end jeg den Gang troede nødvendigt, til dem med sit Forslag i Haanden: Vi ville forhandle paa alle Stadier! Huff paa den 8de November 1877! Hvad kunde ikke da udrettes paa en Dag? Ti Behandlinger, Fællesudvalg og dog færdig! Naar De ville have lovlig Grund under Fødderne inden Aften, ville vi forhandle Forslaget gennem alle Stadier, dets Form og Indhold, indskrænke det til 14 Dage. Skaf os blot Tid Paastedagene over og til videre at forhandle om Finantslovens endelige Vedtagelse. Med en saadan